

Szell Pálné
Pupp János
Kreiszi József
Kukla Ferenc
Fejes László
Nagy Ferenc dr.
Gyürüsi Ferenc
Éva András dr.
Sándor József dr.
Bagi János
Tóth László
Rudolf Lajos
Vágvölgyi György
Vizvárdy Endre

Fémkohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Vaskohászati Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Öntészeti Szakosztály

Politzer Tamás
Szombatfalvy Rudolf
Tóth László
Tar Gyula József
Vitos László
Péterfalvi Jenő
Szücs István dr.
Szell Pál
Tóth Mihály
Sztankay György
Tamási István
Köves Kristóf
Horváth Tamás

Öntészeti Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Vaskohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Egyetemi Osztály
Fémkohászati Szakosztály
Vaskohászati Szakosztály
Öntészeti Szakosztály
Vaskohászati Szakosztály
Fémkohászati Szakosztály
Vaskohászati Szakosztály

■ NEKROLÓGOK

Szilágyi Imre

1928–2015

Szilágyi Imre okleveles gépészmérnök 1928-ban született. 1946-ban asztalosipari szakképesítést, majd 1951-ben technikus oklevelet szerzett az Újpesti Faipari Középiskolában.

1956-ban szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem gépgyártástechnológiai szak hidegtechnológiai ágazatán.

A Csepeli Vas- és Acélöntődében 1949-től mintakészítő, 1951-től mintatechnológus, 1956-tól a szerszám- és készüléktervező csoport vezetője volt. 1971–82-ig az Öntödei Vállalatnál gyártásfejlesztési főosztályvezetőként, majd műszaki-gazdasági tanácsadóként dolgozott. A vállalatnak Magyar Öntészeti Egyesüléssé váló átalakulása után főmunkatárs volt 1988-as nyugdíjazásáig. Itt több öntöde korszerűsítésében, öntödei fejlesztési tervek kidolgozásában vett részt. Két szabadalmát fogadták el, szaklapokban számos publikációt jelentetett meg. Két szakkönyvnek is a társszerzője volt. Négyyszer kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést.

Nyugdíjas éveiben intenzíven foglalkozott kedvenc témájával, az elméleti fizika újragondolt alapjaival, melyet

2009–12-ben négy kötetben, a Révai Digitális Kiadónál meg is jelentetett.

1952-től tagja volt az OMBKE-nek. Az Öntészeti Szakosztály csepeli szervezetének egyik alapítója és első titkára volt. 1971–75-ben a szakosztály titkárhelyettese, több cikluson keresztül az egyesületi alapszabály bizottságnak a tagja, majd a vezetője volt, 1994–97-ben pedig a fegyelmi bizottság tagja volt.

Egyesületi munkájáért két ízben a Kohászat Kiváló Dolgozója és a z. Zorkóczy Samu-emlékérmét, 60 éves egyesületi tagságáért Sóltz Vilmos-emlékérmét, továbbá Centenáriumi Emlékelemet kapott. 2002-ben elsőként kapta meg az OMBKE Öntészeti Szakosztályért kitüntetést, és a szakosztály alapító tagjainak járó díszoklevelet.

2015 májusában bekövetkezett haláláról sajnálatos módon csak ősszel értesültünk. Hozzá tartozóinak ezúton fejezzük ki őszinte részvétünket. Kedves tagtársunknak szakosztályunkban kifejtett szakmai-társadalmi tevékenységéért tisztelettel adózva kívánunk békés nyugodalmat, utolsó Jó szerencsét!

 (LKK)

Szilágyi Imre nekrológja 2015/6. számunkban téves képpel jelent meg. A hibáért a család és olvasóink szíves elnézését kéri a szerkesztőség.

Dr. Csák József

1935–2015

Dr. Csák József 1935. augusztus 4-én Egerben született, ott is érettségizett. Kohómérnöki diplomáját 1958-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen kapta.

Az egyetem elvégzése után a Székesfehérvári Könnyűféműbe került, ahol 1974-ig különböző beosztásokban – öntödei üzemmérnök, üzemvezető-helyettes, termelési osztályvezető, főosztályvezető-helyettes, kutató – dolgozott.

1964 februárjában a KÖFÉM megalkuló kutatási részlegéhez helyezték azzal a feladattal, hogy többedmagával hozza létre a gyár Központi Technológiai Kutató Laboratóriumát, a KTKL-t, ami egy 60-70 fős, 2500 nm-es laboratóriumi részleg lett. Már mint kutató aspirantúrára jelentkezett. A kandidátusi disszertációját a Moszkvai Acél és Ötvözetek Intézetében, valamint a Könnyűféműben dolgozta ki, és 1968 decemberében védte meg „A félfolyamatosan öntött tuskók és a belőlük gyártott féltermékek szerkezetváltoztatói lehetőségeinek vizsgálata AIMg3 ötvözeteknél” témában. Ennek alapján, illetve ennek a témának továbbfejlesztéséért egyetemi doktori címet és 1999-ben PhD-fokozatot kapott a Miskolci Egyetemen.

1974-ben a KTKL-t a Fémipari Kutató Intézethez csatolták, amelynek tudományos főmunkatársa lett. Ugyanabban az évben az Országos Ösztöndíj Tanács és a francia ACTIM révén több hónapot töltött Franciaországban a PECHINEY UK alumíniumipari kutató laboratóriumaiban és üzemeiben.

A kutatási munkába kissé belefáradva engedett a gyorsabban látható eredményt adó, realitásabbnak tűnő tervezői terület csábításának, és 1975 februárjától az Alumíniumipari Tervező Vállalathoz ment, ahol a Magyar Alumíniumipari Tröszt féglyártmánygyártó üzemei – elsősorban a KÖFÉM és a KÖBAL – beruházásainak tervezési feladataival foglalkozó részleg kialakításával bízták meg. A részleg kiépült, és 1977-től a már az időközben a Fémipari Kutató Intézettel összevont ALUTERV-FKI Féglyártmány Tervezési

Irodájaként dolgozott 100 fő körüli létszámmal.

1980–84 között igazgatóhelyettesként tevékenykedett az ALUTERV-FKI-ban, a tervezői, a fővállalkozási és a külkereskedelmi terület irányítása tartozott hozzá.

A magyar alumíniumipar extenzív fejlesztése 1983–85-ben befejeződött. Fejlesztés nem lévén, a tervezői-fővállalkozási tevékenységre egyre kevesebb szükség volt. Az intézet létszáma az 1983. évi 1250 főről 1992-ig 120 főre csökkent. A zsugorodással együtt lett ismét irodavezető, főosztályvezető, majd tanácsadó az 1993. évi nyugdíjazásáig.

Nyugdíjasként néhány, a színesfém és acélipar, valamint a kábelgyártás területén működő angol vállalat képviselőjeként segítette azok magyarországi tevékenységét.

Az Miskolci Egyetemen mindig szoros kapcsolatban állt, mintegy ötven diplomatervnek, doktori és kandidátusi disszertációnak volt opponense. Ezen tevékenységét az egyetem 1988-ban címzetes egyetemi docens címmel honorálta. Szakmai előadásainak, publikációinak száma mintegy ötven.

Családja is legalább annyira fontos volt számára, mint a munkája.

Évekig tevékenykedett az ICSOBA Magyar Nemzeti Bizottsága elnökségében és a Veszprémi Akadémiai Bizottság alumíniumipari munkabizottságban.

Az OMBKE-nek 1955 óta volt tagja, hosszú időn keresztül a Fémkohászati Szakosztályban vezetőségi tagként dolgozott, a Tiszteleti Tagok és Szeniorok Tanácsának is tagja volt.

1990-ben OMBKE-émlékplakettet, 2002-ben Debreczeni Márton-émlékérmet, 40, 50 és 60 éves egyesületi tagságáért pedig Soltz Vilmos-émlékérmet kapott.

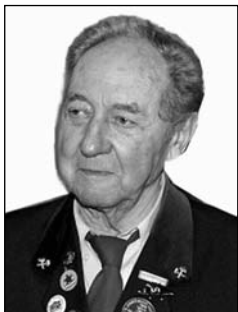
Dr. Csák József 2015. december 8-án hunyt el, családjával, barátaival, tisztelőivel együtt vettünk tőle végső búcsút az Óbudai temetőben december 28-án.

Kívánunk Neki békés nyugalmat és utolsó Jó szerencsét!

 (TSzJ)

Moravitz Péter

1928–2015

Moravitz Péter Csehszlovákiában, Bratislavában született 1928. január 11-én. Születésekor a várost még Pressburg – Pozsony – Bratislavanak hívták, a lakosok számára a szerint. Szülei ehhez alkalmazkodván először német, utána szlovák, majd később magyar iskolába adták, így mind a három nyelvet kiválóan beszélte, de mindig magyar anyanyelvűnek vallotta magát. A család 1938-ban Komáromba költözött, miután a várost visszacsatolták Magyarországhoz. Gimnáziumba is itt járt, de 1945 márciusában, érettségi előtt, 17 évesen a gimnáziumi osztálynak be kellett vonulnia. A még majdnem gyermek levante-katonák szinte éjjel-nappal, megállás nélkül meneteltek a közeledő front elől menekülve egészen Linzig, majd onnan északra, Budejovicéig. Május 5-én értek haza – a gimnáziumi osztályból mindössze öten. A gimnáziumot Budapesten fejezte be, ott is érettségizett. A budapesti Műegyetemen végzett vegyészmérnökként. Ezt követően visszaköltözött Szlovákiába, és ott Slovenská L'upčán, magyarul Zólyomlipcsén helyezkedett el egy robbanóanyagot gyártó vegyiüzemben. Az '50-es évek közepén munkahelyet váltott: a Žiar nad Hronom-ban, azaz Garamszentkereszten épült alumíniumkohónál előbb a minőségellenőrzési osztályt vezette, majd – mivel az üzemet magyar bauxittal látták el –, a csehszlovák-magyar kereskedelmi kapcsolatok felelőse volt egészen nyugdíjba vonulásáig, 1988-ig. Nyugállományba vonulása után is rendszeresen közreműködött a Magyar Alumíniumipari Tröszt, majd a Magyar Alumínium Zrt. és a szlovákiai partnerek közötti műszaki-kereskedelmi kapcsolatok szervezésében.

A '80-as évek elején a Magyarországról Selmece látogatónak még elég nehéz volt úgy megérkeznie, hogy viszonylag elfogadható szállást, ellátást kapjon, és megismerhesse a történelmi múlt nevezetességeit. Ellenséges hangulat fogadta, az ott élő magyaroknak valósággal tiltották a magyar szót. Moravitz Péter volt az, aki minden nehézséget felvállalva elkezdte szervezni a magyar csoportok látogatását. A '80-as évek végén már rendszeresen utaztak bányász, kohász és erdész csoportok Selmece, de az alig 200 szálláshely nyilvántartását, elosztását szinte kizá-

rólag Péter tudta kézben tartani.

1993-ban Selmecebánya az UNESCO világörökség része lett, ezután természetesen jelentősen javult a helyzet, de Péter segítségére azért még éveken át gyakran szükség volt.

Kedves tréfái, néha vaskosra sikeredett meglepetései sok-sok szakestély üde színfoltjai voltak. Jókedve ritkán hagyta el. Szívesen emlékezett azokra a fiatalkori évtizedekre, amikor motorkecpár-versenyzőként a csehszlovák élvonalba tartozott: 72 babérkoszorú, rengeteg érem és kupa emlékeztette ezekre a sikerekre. Szeretett utazni, járni a világban, szeretett Magyarországra jönni, itt barátaival jókat beszélgetni, sörözgetni. Tőle lehetett megtanulni azt, hogyan és miért kell tisztelni más nemzetek tagjait. Erre volt egy példamondata: „Ha szerelmes vagyok egy nőbe, az nem azt jelenti, hogy a többi nőt utálok, sőt, még szerethetem is őket!” Ő ennek szellemében élt. Ezért voltak barátai szerte Európában. Szlovákiában is tisztelet övezte: 2013-ban Selmecebánya díszpolgára lett.

Egyesületünknek 1978 óta tagja, 1990-től tiszteleti tagja. A magyar kormánytól és a szlovák kormánytól is többször kapott kitüntetést szakmai és társadalmi kapcsolatépítő tevékenységéért. A Magyar Bányászati Szövetség színezüst emlékérmét is átvehette. 2013-ban megkapta a Selmecebányai és Hodrusbányai Bányászati Egyesület emlékérmét is.

Hamvasztás előtti búcsúztatása 2015. december 12-én Zólyomlipcsén volt. A Szlovák Bányászati Hagyományápoló Egyesület elnöke, valamint Selmecebánya alpolgármestere után egyesületünk részéről dr. Pataki Attila vett végső búcsút Petáktól. A koporsó mellett a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Karának hallgatói és a Selmecebányai Egyesület vezetői álltak díszőrséget.

A szertartás befejezéseként a Selmecebányai Bányász Kórusal közösen elénekeltük szlovákul és magyarul a bányászhimnuszot. Így engedjük utolsó útjára Moravitz Pétert, alias Petákot, barátunkat, kollégánkat. Így búcsúztunk attól az embertől, aki újkori selmecai kapcsolataink alapjait megteremtette.

Utolsó Jó szerencsét!

 Pataki Attila

Dr. Szekér Gyula

1925–2015

Dr. Szekér Gyula a pápai Református Gimnáziumban tanult és ott érettségizett. 1945-ben az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohóban vállalt munkát, majd beiratkozott a Pázmány Péter Tudományegyetemre, ahol okleveles vegyész diplomát szerzett. Az egyetem elvégzése után a Fémipari Kutató Intézet Elektrometallurgiai Laboratóriumának tudományos munkatársa volt.

1950 októberétől a moszkvai Színesfémkohászati Intézet, Könnyűfémek Elektrometallurgiája Tanszékén aspiráns volt. A nemzetközi hírű A. I. Beljajev akadémikus professzor vezetésével az alumíniumelektrolízis áramhatásfokát befolyásoló fizikai-kémiai, elektrokémiai folyamatokat vizsgálta. Elért kutatási eredményei alapján megkapta a tudományok kandidátusa fokozatot. A közölt eredményei jelentősek voltak és időtállóan bizonyultak, a mai napig hivatkoznak az elért eredményeire. Közreműködött és szerzőtárs volt az Alumínium kohászata című orosz nyelven írt könyv magyar nyelvű kiadásában, mely alpműnek számított a hazai kohászatban. 1954 szeptemberében a Nehézipari Minisztérium Alumíniumipari Igazgatósága vezetőjévé nevezték ki. Az 1955–1975 közötti időszakban a Nehézipari Minisztériumban dolgozott miniszterhelyettesként, majd 1971-től 1975-ig nehézipari miniszterként. Ezután a miniszterelnök első helyetteseként 1980-ig dolgozott a kormányzati apparátusban.

Fő feladatának tartotta a magyar ipar struktúrájának átalakítását, nemzetközi versenyképességének biztosítását. Kiváló szervező, kiváló iparfejlesztő stratégia, kiváló tudós volt.

Az ipar számos területén marandót alkotott. A fő ágazatok az energetika, alumíniumipar, petrolkémia, gyógyszeripar, kémiai iparok, műtrágyaipar. Ezen ágazatok nekrológgal, emlékülésekkel tisztelegnek előtte, és méltatják szerepét az adott ágazat fejlesztésében. E nekrológgal csak arra lehet vállalkozni, hogy úgy tisztelgünk előtte, hogy felsoroljuk azokat a legfontosabb alumíniumipari fejlesztéseket, beruházásokat, amelyek az ő kormányzati támogatásával valósultak meg: az iszkaszentgyörgyi és halimbai bauxitbányák megnyitása, az almásfüzitői tim-

földgyár termelési kapacitásának bővítése, az új Ajkai Timföldgyár létesítése, a Székesfehérvári Könnyűfémű termékválasztékot bővítő beruházása, a fóliagyártás korszerűsítése a Kőbányai Könnyűféműben.

Támogatta és előkészítette a magyar–szovjet timföld-alumínium egyezmény megkötését. Kezdeményezője volt az Alumíniumipari Központi Fejlesztés kutatás-fejlesztési célprogramjának.

A KGST Fémkohászati Bizottságának hosszú időn keresztül volt az elnöke. 1971-ben lett a kémiai tudományok doktora és a Budapesti Műszaki Egyetem címzetes egyetemi tanára. 13 könyvet írt, ezek közül néhány alumíniumipari vonatkozású volt.

Kevesen tudják és nem igazán ismert a közvélemény előtt, hogy 1976-ban amerikai hivatalos útja során fogadta őt Gerald Ford, az Egyesült Államok elnöke. A találkozás során felvette és meggyőzte az elnököt arról, hogy a Szent Korona a magyar nép jogos tulajdona. Felvetése, érvelése megértésre talált, és ezzel indult meg a Szent Korona hazatérésének folyamata.

Nevéhez fűződik a Magyar Vegyészeti Múzeum létesítése is Várpalotán a Thury György várban.

2004-ben Celldömölk város önkormányzata díszpolgári címmel tüntette ki. 2015-ben Paks város önkormányzata számára ítélte meg a Pro Urbe díjat.

Személyében az alumíniumipar egy segítőkész, az erőfeszítéseket támogató, a fejlesztések kormányzati szintű döntéseit támogató vezetőt és barátot veszített el.

Az energiaágazat, a paksi Atomerőmű azzal fejezte ki tiszteletét és nagyrabeccsülését, hogy dr. Szekér Gyulát saját halottjának tekintette.

A búcsúztatása a Fiumei úti Nemzeti sírkertben történt 2015. január 15-én. Búcsúzott tőle Celldömölk polgármestere, a paksi Atomerőmű vezetője, a Magyar Vegyipari Egyesülés elnöke.

A Szózat hangjaira helyezték örök nyugalomra.

Tisztelt dr. Szekér Gyula, nyugodjál békében, emlékedet híven fogjuk megőrizni.

 Horváth János

Ünnepi Szent Borbála-mise a Gellért-hegyi Sziklatemplomban

Képek a 2015. december 4-i Borbála-ünnepségről

